

[Pürschel.]

havn, som havde været forargede — efter min Mening med særdeles god Grund og med det store Flertal af det danske Folk bag sig — over en taabelig Tale, der blev holdt ved den saakaldte borgerlige Konfirmation, vil jeg gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at et Blad som „Nationaltidende“ udtrykkelig har taget Afstand fra at referere hele den Proces og i en ledende Artikel har gjort sine Læsere opmærksom paa, at de ikke maatte vente at faa Referater dernede fra. Naar man retter et Angreb saadan i al Almindelighed, bør man, ikke mindst naar man er Videnskabsmand, sørge for at have solid Bund under Fødderne, og der har det ærede Medlem ikke haft i dette Tilfælde.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, der her er Tale om, nemlig det, der forbyder at bringe Karikaturer i Forbindelse med Retsreferater, maa jeg erkende, at jeg er Fader til den Affattelse, at Billeder maa ikke bringes i Forbindelse med Retsreferater, naar de „klarlig fremtræder“ som Karikaturer. Det har jeg gjort under Hensyn til — dette siger jeg særlig til det ærede Medlem Hr. Elmquist —, at jeg jo ikke er den eneste af dem, der beskæftiger sig med at tegne, som frembringer Billeder, hvor det kan være vanskeligt at afgøre — som det ærede Medlem talte saa vidt og bredt om —, om det er Karikatur eller Forsøg paa at tegne et Billede, der skal ligne den paagældende. Derfor har jeg valgt denne Formulering der „klarlig fremtræder som en Karikatur“.

og dette Kriterium er jo særdeles velegnet. Naar ingen er i Tvivl om, at her er der Tale om en Karikatur, saa er det forbudt at offentliggøre den. Derimod har man Lov til at bringe en daarlig Tegning, om hvilken man siger spøgende: Jo, det er en Karikatur! Dommerens Beføjelse til at optræde som Rettergangspoliti kan jo aldeles ikke gøre Fyldest i dette Tilfælde, hvor der er Tale om Pressens Referater.

Saa skal jeg til sidst sige, at jeg med nogen Bekymring har set, at det trækker op til en stor Debat mellem den ærede Ordfører og det ærede Medlem Hr. Elmquist om, hvem af dem der nu er mest demokratisk, og jeg kan ikke slutte uden at henstille, at Debatten om dette verdenshistoriske Problem dog ikke kommer til at tage mere Tid, end at vi maaske kunde faa Afstemningen i dette Møde.

Elmquist: Jeg skal følge den højt-ærede Formands Henstilling om, at vi

fatter os i Korthed, og jeg kan gøre det saa meget mere, som jeg, da jeg første Gang havde Ordet ved denne Behandling, havde Lejlighed til at udtale mig meget udførligt om vor Stilling til de forskellige Spørgsmaal og ganske kan henholde mig dertil.

Jeg vil gerne overfor det ærede Medlem Hr. Trier udtale, at naar det ærede Medlem mente, at jeg ønskede, at det var Juristerne, der skulde have den afgørende Indflydelse paa, hvorledes et Lovforslag som det, der her er til Behandling, skulde udformes, og ikke Lovgiverne, saa er det ikke rigtigt. Jeg mener selvfølgelig, at det er Lovgiverne, der skal have den afgørende Indflydelse; men jeg mener paa den anden Side ogsaa, at Lovgiverne i et saa vigtigt Spørgsmaal som dette — og det bliver Lovgiverne ikke ringere af — ubetinget bør høre alt, hvad Jurister har at sige, og bør skaffe sig alle de Oplysninger om Juristernes Meninger; som det er muligt at skaffe.

Det er det, der ikke er sket i denne Sag, og det, jeg bebrejder Flertallet, er, at man har villet gennemtvunge Lovforslagets anden Behandling og har gennemtvunget Betænkningen paa et Tidspunkt, hvor man manglede de meget vigtige Oplysninger, man ønskede at faa fra Tyskland om hele Domsmandsinstitutionen, og paa et Tidspunkt, hvor man endnu ikke var bekendt med den vigtige Diskussion, der havde fundet Sted, og de Foredrag, der var blevet holdt paa Kriminalistforeningens Møde i Februar. Det er ganske givet, og det maa det ærede Medlem Hr. Trier indrømme mig, at i det Øjeblik, Betænkningen blev afgivet, kendte hans Partifæller og de fleste af mine Partifæller, Flertallet af Udvalget, ikke de Oplysninger, der forelaa fra Tyskland om Domsmandsinstitutionen, og Flertallet af Udvalgets Medlemmer kendte ikke noget som helst til de Betragtninger, der fra ansete danske Juristers Side var fremsat om hele Domsmandsinstitutionen og de Betæneligheder, der i den Henseende var blevet gjort gældende.

Det ærede Medlem Hr. Trier mente, at vi efter Venstres Forslag vilde faa et meget ringe Antal Meddomssager. Jeg vil heroverfor gerne henvise til Betænkningen, hvor der paa Grundlag af sagkyndige Udregninger er anført, at Meddomsmandssagerne efter vort Forslag betydeligt vil overstige det Antal Sager, der i Øjeblikket bringes frem for Nævninger. Altsaa vort Forslag vil betyde en Udvi-